

ZÁKLADY ISLÁMU

**LÁSKA PRO VŠECHNY,
NENÁVIST PRO NIHOHO**

Islám doslova znamená „nalezení míru odevzdáním se Bohu“. Alláh naučil proroka Muhammada dokonalým způsobem, jak to udělat, když mu zjevil Svatý Korán. Korán obsahuje výklad lidské přirozenosti a vysvětluje zákony, které musí člověk dodržovat, aby dosáhl svého cíle – očištění srdce a sjednocení se svým Stvořitelem. Bůh (který se v Koránu nazývá Alláh, My, On, Já nebo Nejmilostivější) proto člověku nařídil, aby Mu sloužil a našel tak blaženost.

Toto „sloužení“ spočívá v tom, že člověk v sobě uskutečňuje a svým způsobem realizuje Alláhovy vlastnosti, o nichž hovoří ve Svatém Koránu (tj. že je Všemilosrdný, Vládce Dne posledního soudu, Milující, Pomáhající, Očišťující, Naslouchající modlitbám, Dávající přiměřené tresty, Vůdce po stezce přímé; celkem Svatý Korán zmiňuje 103 Alláhových přívlastků). Aby toho člověk dosáhl, měl by se pustit do boje proti svému egu, zabránit zlu dobrými skutky a získat poznání o Bohu a Jeho Stvoření. Neboť jen ti, kdo znají Boha, se ho bojí, tj. jen ti, kdo vědí, jak je Bůh krásný, mocný a velký, se budou snažit udělat vše pro to, aby získali nebo neztratili jeho blízkost a lásku. „Pamatování na Alláha“ se proto nazývá útěchou a štěstím a pomocí na přímé cestě. Pamatování na Boha se v islámu uskutečňuje prostřednictvím různých forem uctívání. Říká se jim také základních pět pilířů islámu.

První pilíř znamená potvrzení absolutní a neměnné jednoty a jedinečnosti Boha (tauhíd) prostřednictvím slov a činů. Alláh nemá syna ani partnera. Mimo něj není žádná moc ani síla. Dává vládu, komu chce, a bere vládu, komu chce. Bohu oddaný člověk, tj. muslim, musí ze své

hrudi vykázat všechny falešné bohy, ať už dostali jméno, nebo jsou symbolizováni mocnostmi. K tomu slouží mimo jiné druhý pilíř zvaný „salá“, tj. vykonávání modlitby ve specifické, předepsané formě, kterou Bůh zjevil proroku Muhammadovisaw. Tuto modlitbu, nazývanou také „namaz“, je třeba se modlit pětkrát denně, a to před východem slunce, když slunce dosáhne nejvyššího bodu, odpoledne, po západu slunce a večer. Tato modlitba se skládá z fyzických pohybů, které potvrzují duchovní pohyby. Třetím pilířem je půst během měsíce ramadánu, který se praktikuje během dne, odvyká tělo od jeho návyků a dává přednost duchovní stránce v člověku. Čtvrtým pilířem je dávání (zakát), díky němuž se člověk učí osvobodit se od lásky k hmotnému. Pátým pilířem je cesta duše k Bohu, nazývaná také hadždž (pouť do Mekky), kterou by měl muslim, ať už muž nebo žena, vykonat jednou za život, pokud mu to zdravotní stav a finanční možnosti dovolí.

Všechny tyto úkony uctívání Boha však nemají být vykonávány navenek, ale spíše v lásce a pokoře, neboť, jak říká Svatý Korán, k Bohu se nedostane maso obětního zvířete, ale úcta, s níž je obětováno. Muslim by se tedy měl snažit konat všechny své činy „ve jménu Alláha“ a měl by se snažit neustále pamatovat na Boha modlitbou a meditací (která se nazývá „dua“ nebo „dhikr“). Měl by být také připraven vydávat svědectví o své víře a v případě potřeby odrazit agresory, kteří usilují o zničení svobody víry (což se nazývá džihád).

Alláh přikazuje věřícím, aby považovali Boží jednotu za nejvyšší předmět víry, dále aby věřili ve všechny knihy, které Bůh zjevil některým

prorokům (jako je například Tóra, Žalmy, Evangelium, Gíta a Korán), aby věřili ve všechny proroky, ať už jsou zmíněni ve Svatém Koránu, nebo ne (tj. také v Hadhrata Abrahámaas, Hadhrata Mojžíšeas, Hadhrata Ježíšeas, Hadhrata Buddhuas, Hadhrata Krišnuas atd.), aby věřili v anděly jako posly Boží a aby věřili v posmrtný život, který je skutečným domovem lidí. Život na Zemi je pouze jakýmsi druhem výcviku duše, který ji připravuje na čistě duchovní život po smrti v nebi nebo v pekle. Život v ráji je neustálé zvětšování krásy, objevování Božích tajemství. Utrpení v pekle je téměř věčné, dokud se duše nakonec neočistí a nebude schopna žít podle duchovních poměrů Onoho světa.

Islám člověku přikazuje nepáchat hříchy, tj. nesmí úmyslně překračovat Boží přikázání, která jsou uvedena ve Svatém Koránu. Konkrétně nesmí lhát, smilnit, rozbít manželství, krást, neoprávněně zabít, užívat omamné látky (alkohol, drogy), jíst zakázané potraviny (například vepřové maso), podvádět atd. Naproti tomu by se člověk měl neustále snažit získávat další vědomosti, konat dobro svým bližním, dávat svým dětem nejlepší vzdělání, konat spravedlnost, zvelebovat krásu, šetrně zacházet s životním prostředím, neprovozovat bezohledné drancování, poctivě soupeřit se všemi ostatními, konat podle rozumu, přemýšlet, svěřovat politickou odpovědnost jen těm nejlepším z národa, odpouštět, očišťovat se a především pečovat o svou rodinu a příbuzné tak, aby se stali příkladem pro ostatní.

Toho všeho lze dosáhnout tím, že půjdeme ve šlépějích toho, kdo šel cestou k Bohu dokonalým způsobem a dosáhl s Ním jednoty jako nikdo

jiný: tím, že budeme svůj život vést podle života Svatého Proroka Muhammada. Prorok předpověděl, že po jeho smrti budou spravedliví muslimové pokračovat v jeho cestě.

Tito světci budou působit jako reformátoři islámu. Zejména prorokoval, že až materialismus překročí všechny meze, objeví se Mahdí, tj. nový vůdce muslimů, který bude zároveň představovat nového Ježíše. Tato proroctví nenaplnil nikdo jiný než zakladatel islámské reformní komunity Muslimský spolek Ahmadija Hadhrat Mirza Ghulam Ahmadas. Po něm vedou muslimy z jeho komunity chalífové, v současnosti pátý chalífa Hadhrat Mirza Masroor Ahmad^{ABA}.

Ahmadíja Muslimský Spolek, oficiálně Ahmadiyya Muslim Jama'at (doslova arabsky: „společenství“), je celosvětové islámské hnutí obrody, které vzniklo v roce 1889 v indickém Qadianu ve státě Pandžáb. Založil jej Mirza Gulám Ahmad (1835–1908), který se prohlásil za slíbeného Mesiáše a Mahdího. Z tohoto titulu Ahmad tvrdil, že je metaforickým naplněním proroctví z různých náboženství světa, která předpověděla druhý příchod náboženských osobností jako Ježíš a Krišna. Stoupenci ahmadíjské víry – název odkazuje na jiné křestní jméno Mohameda, tedy Ahmad – jsou označovány jako ahmadíjští muslimové nebo jednoduše ahmadíjové.

Mirza Gulám Ahmad založil společenství dne 23. března 1889, když formálně přijal věrnost od svých podporovatelů. Byl plodným autorem, za svůj život napsal 85 knih, v nichž sdílel – podle svého tvrzení – pravé, původní mírové učení islámu, které učí Mohamed a Korán. Zatímco ostatní muslimové věří, že proroctví i božská zjevení již skončila, Mirza Gulám Ahmad tvrdil, že je příjemcem zjevení od Boha, a soustavně psal o různých duchovních zážitcích. Jednalo se například o zážitky se zjevením, kdy tvrdil, že mu Bůh odhalil budoucí události, někdy i celosvětového významu. Zveřejňoval proroctví různé povahy; jeho stoupenci o nich tvrdí, že se naplnila prostřednictvím událostí jako zemětřesení, třetí morová epidemie a první světová válka.

Zemřel 26. května 1908 a shromáždil odhadem na 400 000 stoupců, kteří se během 23 let jeho údajného proroctví stali členy společenství Ahmadiyya Muslim Jama'at. Od jeho úmrtí Jama'at vedla řada chalífů a Společenství se rozšířilo do více než 200 zemí celého světa. Společenství Jama'at má silnou misijní tradici a tvrdí, že má desítky miliónů stoupců napříč celým světem. Významně jsou koncentrováni v jižní Asii, Indonésii a západní a východní Africe a zavedené odnože působí v západních zemích, a to pod vedením stávajícího chalífy Mirzy Masrúra Ahmada, který sídlí ve Velké Británii.

 +420 731 191 110

 info@ahmadija.cz

 www.ahmadija.cz

